

Arrest

nr. 291 574 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2023, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 juni 2023.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26) bij de Belgische asielinstanties.

Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoeker reeds eerder verzoeken om internationale bescherming had ingediend. Zo bleek dat verzoeker Roemenië op 19 november 2021 illegaal binnenkwam en dat hij in Roemenië op 3 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Tevens bleek uit de gegevens van de Eurodac-databank dat verzoeker ook een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland op 21 december 2021.

Op 31 mei 2022 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) respectievelijk de Roemeense en de Duitse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

De Duitse autoriteiten wezen hun verantwoordelijkheid af, maar de Roemeense autoriteiten stemden op 7 juni 2022 uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker, op grond van artikel 18, 1, (c) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna de Dublin III-verordening).

De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 juni 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 1 september 2022 werd verzoeker overgedragen aan Roemenië.

Op 17 mei 2023 diende verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 26 mei 2023 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris de Roemeense autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

Op 8 juni 2023 stemden de Roemeense autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, (d) van de Dublin III-verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 juni 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. A. W., verder de betrokkene, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, diende op 17.05.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde een kopie van zijn taskara voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Op 24.05.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in september 2021 uit Afghanistan vertrok en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië naar Roemenië reisde. De betrokkene verklaarde dat hij er 39 dagen bleef en hij vervolgens naar Duitsland reisde, waar hij ca. vijf maanden bleef. Hij verklaarde dat hij op 17.04.2022 in België aankwam en er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar op 01.09.2022 door België werd teruggestuurd naar Roemenië. De betrokkene verklaarde dat hij er acht maanden bleef, maar wou terugkeren naar België omdat de behandeling er goed was. Hij verklaarde dat hij op 09.05.2023 opnieuw Roemenië verliet en via Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België reisde. De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië, Duitsland en België en hij in alle landen

een negatieve beslissing kreeg. De betrokkene legde aan onze diensten documenten voor in verband met zijn procedure in Roemenië.

Het administratief dossier van de betrokkene bevestigt dat de betrokkene reeds op 01.09.2022 door de Belgische autoriteiten aan Roemenië werd overgedragen.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot vijf treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 19.11.2021 in Roemenië werd geregistreerd in het kader van illegale binnenkomst, op 03.12.2021 en 01.09.2022 in Roemenië een verzoek om internationale bescherming indiende, op 21.12.2021 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en op 19.04.2022 in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 26.05.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense instanties op basis van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 08.06.2023 stemden de Roemeense autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 24.05.2023 gehoord en verklaarde sinds 2019 religieus gehuwd te zijn met M. N., vrouw, ca. 22 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Bar Kallay. De betrokkene verklaarde één kind te hebben: M. A., man, geboren op (...)2021, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Bar Kallay. De betrokkene verklaarde twee neven te hebben die in België wonen. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat België een goed land is dat rekening houdt met de mensenrechten, en het personen de kans geeft om te worden gehoord. Met betrekking tot een overdracht aan Roemenië verklaarde de betrokkene dat hij er al drie keer een negatieve beslissing kreeg. Hij gaf aan dat Roemenië hem zou terugsturen naar Afghanistan en dat zijn leven dan in gevaar zou zijn. De betrokkene gaf aan dat hij opvang kreeg in Roemenië, maar de behandeling niet goed was. Hij gaf aan dat er geweld was in de kampen en de procedure stroef liep. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn en gaf aan dat hij geen dokter nodig heeft, geen medische documenten heeft en geen medicatie neemt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt

op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Roemeense instanties stemden op 08.06.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming van de Roemeense instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Roemenië ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Roemeense instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Roemenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Roemenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië. In deze

optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Roemenië ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Roemeense instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report: Romania – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2023 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/romania/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië in een opvangcentrum verbleef. Hij gaf aan dat de behandeling er niet goed was en de procedure er stroef verliep.

Als een persoon die in het kader van de Dublinprocedure aan Roemenië wordt overgedragen reeds een interview had in Roemenië, een negatieve beslissing kreeg in de administratieve fase van de procedure en niet in beroep ging, wordt de procedure niet voortgezet. Personen in deze situatie kunnen een volgend verzoek indienen. Als een persoon nog geen gehoor had, wordt de procedure voortgezet (blz. 59). Indieners van een volgend verzoek hebben geen recht op opvang (blz. 88). We wensen in dit verband te verwijzen naar artikel 20(c) van Richtlijn 2013/33/EU, dat voorziet in een mogelijkheid tot beperking of intrekking van de materiële opvangvoorzieningen bij het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangvoorzieningen vanaf het moment dat zij te kennen geven dat zij een verzoek om internationale bescherming willen indienen, en tot het einde van de procedure en het verblijfsrecht van de betrokkene (blz. 88). De opvangvoorzieningen omvatten opvang in een opvangcentrum, een financiële vergoeding voor eten en kleding, en zakgeld (blz. 89). Roemenië beschikt over zes opvangcentra met in totaal 1100 opvangplaatsen. De meeste verzoekers worden ondergebracht in regionale centra voor opvang en procedures voor asielzoekers, die worden beheerd door het IGI-DAI. Volgens het AIDA-rapport hebben er zich nog geen situaties voorgedaan waarbij een persoon geen opvangplaats kreeg door capaciteitsgebrek in de centra (blz. 97).

De omstandigheden in de regionale opvangcentra worden gemonitord door onder meer de ombudsman, die de centra regelmatig bezoekt. Er vinden renovatiewerkzaamheden plaats in de opvangcentra en er worden geen ernstige tekortkomingen gemeld wat de opvangomstandigheden in de zes opvangcentra betreft (blz. 98-100). Verzoekers beschikken in ieder centrum over de mogelijkheid om zelf te koken en moeten volgens een beurtrol instaan voor het poetsen van hun kamer, de keuken en de badkamers (blz. 101). We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Roemenië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Roemeense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Roemenië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat de procedure in Roemenië stroef verliep. Verzoeken om internationale bescherming worden geregistreerd door het General Inspectorate for Immigration binnen drie dagen indien het verzoek wordt gedaan bij het GI-DAI of binnen zes dagen indien het verzoek bij een andere autoriteit wordt gedaan, zoals de grenspolitie (blz. 29). Op het moment van de registratie worden van de persoon de vingerafdrukken genomen en wordt een foto genomen, en de verzoeker ontvangt een tijdelijk identiteitsdocument (blz. 30). Er zijn geen gevallen bekend van situaties waarbij registratie van een verzoek werd geweigerd (blz. 31).

Volgens statistieken van de IGI-DAI bedroeg de gemiddelde duur van een procedure in 2022 30 tot 60 dagen (blz. 33). Er worden geen ernstige problemen gemeld in verband met registratie en de procedure in Roemenië.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat België een goed land is dat rekening houdt met de mensenrechten, en het personen de kans geeft om te worden gehoord. Hij gaf niet aan in welke zin de mensenrechten in Roemenië niet worden gerespecteerd. De betrokkene gaf niet aan dat hij niet werd gehoord in Roemenië en hij legde documenten voor met betrekking tot zijn procedure aldaar waaruit blijkt dat hij door de autoriteiten werd gehoord. Met betrekking tot een overdracht aan Roemenië verklaarde de betrokkene dat hij er al drie keer een negatieve beslissing kreeg. Hij gaf aan dat Roemenië hem zou terugsturen naar Afghanistan en dat zijn leven dan in gevaar zou zijn. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Roemenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Roemenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder herhalen we dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde twee neven te hebben in België. We merken op dat de betrokkene meerderjarig is en de neven van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat de behandeling in Roemenië niet goed was en er geweld was in de kampen. Hij lichtte deze verklaring niet nader toe en gaf niet aan van wie het geweld uitging. We merken op dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt. Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Verder benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Roemeense instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Roemeense instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn en gaf aan dat hij geen dokter nodig heeft, geen medische documenten heeft en geen medicatie neemt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Roemenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Roemenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Roemenië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot dringende gezondheidszorg in Roemenië wettelijk is gewaarborgd. Deze toegang behelst kosteloze basisgezondheidszorg, dringende medische zorgen in een ziekenhuis en kosteloze behandeling van acute en chronische aandoeningen die levensbedreigend zijn. De medische zorgen worden verstrekt door de medische dienst van de regionale opvangcentra en/of andere gezondheidsinstellingen die daartoe bij wet gemachtigd zijn. Verzoekers kunnen ook deelnemen aan nationale programma's voor volksgezondheid die worden uitgevoerd met het oog op preventie, monitoring en controle van besmettelijke ziektes. Verzoekers kunnen zich na ontvangst van een persoonlijk identificatienummer inschrijven voor het stelsel van openbare gezondheidszorg. Indien zij gezondheidsbijdragen betalen en zich registreren bij een algemeen geneesheer hebben zij de status van verzekerd persoon en genieten zij dezelfde rechten en voordelen als Roemeense onderdanen (blz. 106). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Roemenië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Roemeense autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op zijn overdracht aan Roemenië. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn overdracht, die blijkens het administratief dossier op 12 juli 2023 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Artikel 3 van het EVRM stelt dat "Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ".

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat- vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 Oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van siechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te

nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

"Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.
2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 11, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald."

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
 - a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
 - b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2. Uit het laatste Aida rapport volgt hoofdzakelijk dat

(<https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-RO 2022- Update.pdf>):

Zoals de bestreden beslissing zelf uiteenzet zijn er systemische tekortkomingen in het kader van de Dublin procedure waardoor verzoeker zijn rechten tot internationale bescherming als gedublineerde niet kan laten gelden:

"The Asylum Act includes provisions concerning cases of express and tacit withdrawal of an asylum application. implicit or tacit withdrawal of an asylum application occurs when the applicant is not present on the scheduled time for the preliminary interview or personal interview, without presenting good reasons for his or her absence. In case of tacit withdrawal, IGI-DAI writes a report regarding the absence of the asylum seeker from the interview. In these cases, the decision to close the file shall be issued after the expiration of a period of 30 days from the date of the aforementioned report. Information provided by IGI-DAI, 5 March 2019. 256 Information provided by IGI-DAI, 22 February 2023. 257 Ibid. 258 Article 51 Asylum Act. 259 Article 51 (1) (b) Asylum Act. 260 Article 51(3) Asylum Act. 261 Article 51(5) Asylum Act. When the asylum seeker expressly withdraws his or her asylum claim, this is considered an explicit withdrawal of the asylum application. The asylum seeker shall be informed of the consequences of his or her withdrawal in a language he or she understands or is reasonably supposed to understand. When an asylum application was tacitly withdrawn and the asylum procedure was discontinued (i.e. the case of a person who have left Romania and moved to another EU Member State), if the person makes an asylum claim within 9 months of the decision to close the file issued for implicit withdrawal, the asylum procedure may be continued. If the time limit has expired, the asylum claim is considered a Subsequent Application. The legal framework is different when a person has left the territory for at least 3 months or had been removed to a third country or to the country of origin under Articles 19(2) and (3) of the Dublin Regulation and, consequently, the asylum procedure was discontinued by a decision closing the file. In this case, a new claim lodged successively in Romania is not considered a subsequent application. Therefore, persons who expressly withdrew their asylum applications without leaving the territory of the EU or being returned to a third country or the country of origin, cannot continue their asylum procedure in case of return to Romania. As a consequence, they will have to lodge a subsequent application. It should be noted that the Asylum Act does not fully comply with Article 18(2) of the Dublin Regulation, which allows applicants whose claims have been withdrawn to have access to the procedure without lodging a subsequent application. For persons returned to Romania who have been previously interviewed and received a negative decision in the administrative phase of the procedure and have not sought judicial remedy, the asylum procedure does not continue. They may only lodge a subsequent application. For persons returned to Romania who have not been previously interviewed the asylum procedure continues. In 2022 Romania received 306266 incoming transfers, compared to 600267 incoming transfers in 2021".

Bovendien respecteren de Roemeense autoriteiten van nonrefoulement niet: "UNHCR Romania reported that 69,589 persons were prevented from entering the country from January to the end of November 2021, based on statistics received from IGI-DAI, correlated with statistics received from the Border Police. In 2020 UNHCR Serbia reported that 13,109 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December,² the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in spring 2016. Higher numbers were registered in the second half of the year. According to the Border Police, interpretation at the border for asylum information is still lacking. Asylum seekers complained about ill treatment by Border Police /Gendarmerie officers at the border" (p. 12) . "However, the number of persons returned to Serbia in 2021 reported by the directors of the two detention centres is higher. According to the director of Arad

public custody centre, 475 foreigners detained in Arad were returned to Serbia under the readmission agreement in 2021. From Otopeni custody centre around 200 detainees were returned to Serbia in 2021, according to the representatives of the centre (...) A JRS representative reported that based on the joint border control (Romania-Bulgaria), the persons who illegally crossed the border are handed over to the other state in order to continue the investigation and establish the factual situation, and the return decision is communicated to them in writing (at the green border). As regards returns to Serbia, third-country nationals apprehended in Romania are handed over to Serbian authorities, if there are strong indications that they illegally crossed the border between Serbia and Romania, and the return decision is also communicated in writing" (p. 22). "In 2019, 2,048 persons were apprehended for crossing, or attempting to cross, the border. 65 The Border Police prevented the entry of 6,042 persons. In 2020 this number increased significantly to 6,658 persons apprehended for crossing, or attempting to cross, the border and 12,684 persons were prevented from entering Romania. In 2021, 9,053 persons were apprehended for attempting to cross the border and 11,232 persons were prevented from entering the country. (...) In 2021, UNHCR Serbia stopped publishing disaggregated statistics based on the country from which foreigners were pushed back. UNHCR Serbia reported that 13,409 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December 2020, which is the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in the spring of 2016. Higher numbers were registered in the second half of the year. The number has increased in comparison to 2018, when 746 persons were collectively expelled, when 1,561 persons were collectively expelled. In 2021 JRS documented 34 incidents of pushback involving mainly single men" (p. 24).

Het gevaar op pushbacks is bovendien reëel: "UNHCR Serbia reported that 13,409 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December 2020, being the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in spring 2016. Higher numbers were registered in the second half of the year (1,636 in July; 1,409 in August; 1,771 in September; 1,600 in October; 1,758 in November and 1,449 December 2020). The number increased in comparison to 2018, when 746 persons were collectively expelled and 2019, when 1,561 were collectively expelled (a ninefold increase)".

De Mensenrechtenraad had Roemenië reeds de volgende maatregelen aangeraden (Mensenrechtenraad, "Compilation concernant la Roumanie Rapport du HautCommissariat des Nations Unies aux droits de l'homme", 9 november 2017, A/HRC/WG.6/29/ROU/2, beschikbaar op: <https://documents-ddsny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G17/336/81/PDF/G1733681.pdf?OpenElement>): "76. Le Comité contre la torture a noté avec préoccupation que des personnes ayant besoin d'une protection internationale ne pouvaient accéder sans entrave aux procédures de demande d'asile, y compris de reconnaissance du statut de réfugié. Il s'est également dit préoccupé par la détention apparemment injustifiée de demandeurs d'asile, de demandeurs d'asile déboutés et d'autres étrangers (...) 77. Le Comité contre la torture a recommandé à la Roumanie de garantir que toutes les personnes demandant une protection internationale aient accès à une procédure équitable de détermination du statut de réfugié et soient bien protégées contre le refoulement vers des pays où elles risquaient d'être torturées, de s'abstenir de placer en détention des demandeurs d'asile et des étrangers et de promouvoir 7 des mesures de substitution à la détention¹⁴³. Le HCR a recommandé à la Roumanie de garantir que la détention, s'il était indispensable et inévitable d'y recourir, ait lieu dans des conditions conformes aux normes internationales et de revoir sa réglementation à cet effet».

Bovendien zijn de hygienische omstandigheden in opvangcentrums rampzalig: "In 2021 the hygienic conditions continued to deteriorate in all centres, except Giurgiu, in part due to the high number of asylum seekers accommodated. Conditions were described by several stakeholders as dirty with worn equipment, furniture and bedding. However, renovation work was started in Bucharest, in the Vasile Stolicu regional centre and in Timisoara. Due to the renovation work in Timisoara and the Vasile Stolicu centre (Bucharest) the total capacity of the centres was reduced from 1,100 places to 751 places. In order to increase the number of accommodation places in the regional centres, IGI aims to extend the accommodation capacity by 500 places in 3 centres, using AMIF funds, as follows: Timisoara and Rădăuți would have an additional 100 places and Galati another 300 places. In addition, IGI-DAI, took over a public building, administered by the Ministry of Foreign Affairs to convert it to an accommodation centre for asylum seekers. The building is located in Crevedia, Dâmbovită County and will have a capacity of 500 places" (p. 13). "Galati: Hygienic conditions were described until 2020 as relatively good. As of 2020, the JRS representative reported that the premises were filthy, beyond description; the toilets are clogged 3 times a week; bathrooms are rusty; asylum seekers do not clean their rooms and common spaces, even though it should be done once a week; all mattresses were changed, but soon after all were infested with bed bugs; disinfection has no results; beds, blankets and bed linen are old and worn down; the kitchens are open according to a schedule from 6 to 22 and the ones on the ground floor are closed due to gas leaks. In 2021 the hygienic conditions were continuously

degrading, according to the JRS representative. The conditions were described as awful, beyond appalling, worse than last year. In November/December 2021 they repaired the water pipes and just started to repair the sewerage system. Shower tubs and some of the cookers were replaced. Asylum seekers complained about the conditions in the bathrooms, the bedrooms and the state of the mattresses. The men's toilets were reported to be in a more degraded state" (pp. 113-114). "Somcuta Mare: in 2021, the JRS representative reported that the hygienic conditions were awful for a while, and NGO representatives had no functional toilets. The roof of the building was damaged and it was raining inside and because of the damp, the wall and ceiling plaster was falling. They repaired the ceiling but there is still water coming in because they did not repair the roof. Maybe it will be repaired in 2022. Non-functional toilets and faucets were also reported. These were repaired only in December 2021. Bathrooms were flooded. The hygiene in the kitchens was not better; it was described by the JRS representative as filthy. Mattresses were not replaced. Asylum seekers complained about the bed bugs and that they do not receive pots, cutlery and plates. In Bucharest : the Tudor Gociu centre was clean before asylum seekers were transferred from Vasile Stolnicu centre, according to the JRS representative. The hygienic conditions in Tudor Gociu centre have gradually deteriorated. Walls are dirty; mattresses are black due to filth. The JRS representative said that the third floor, where families are accommodated, is cleaner than on the fourth floor where single men live. Single men are reluctant to clean their rooms. The smell on the fourth floor was unbearable. Conversely, the director of the Vasile Stolnicu centre reported that the centre is clean. There are bedbugs in the rooms, even when disinfections were done twice a month; there is no TV in the rooms. It was mentioned by the director of Stolnicu that when asylum seekers transferred from Timisoara are screened by the medical staff they observe that all of them have bed bugs bites or scabies. The JRS representative also reported that the heating does not work properly and there was a period 8 when it was very cold. Warm water is available only a few hours per day. As for the Vasile Stolnicu centre, the JRS representative reported that it was indescribably filthy. The hygiene conditions were only better on one floor, where long term residents were living. The state of the plumbing system was really bad, causing leaks. The layout of the centre was better because each room had its own bathroom, there were more kitchens and it had a courtyard" (p. 114) . "In Timisoara, residents still complained about bed bugs, fleas, bugs, the poor condition of mattresses and plumbing in the showers and toilets. Mice were spotted in the building where NGOs have their offices and rats were seen near the accommodations buildings. It was also reported that residents threw their towels in the toilets clogging them. The toilets were repaired. The influx of new asylum seekers arriving in the centre is also a reason for the lack of cleanliness in the centre. The regional centre was described by the JRS representative as filthy; asylum seekers do not want to clean; there is garbage everywhere even in the kitchen ; the smell was unbearable. It was impossible to enter the building where they were accommodated. The conditions in the bathrooms and kitchens were a disaster. The common spaces are the dirtiest. It was reported by the Save the Children representative that the hygienic conditions in the centre got worse when the number of Afghan asylum seekers increased. They are careless when it comes to cleaning because they know that in one or two days they are leaving the centre; they were defecating in the hallways they were not taking out the garbage. They received cleaning products from AIDRom and Save the Children. The JRS representative also stated that not all the asylum seekers receive bed linen, towels, cutlery and tableware, especially single men asylum seekers. Families and women receive all these products. This was also reported by the Ombudsman during their visit in June 2021. The JRS representative reported that the highest number of accommodated asylum seekers in 2021 was in January, when more than 400 asylum seekers were registered. At that time people were sleeping on mattresses placed in the kitchens. The Ombudsman had also reported the lack of cleanliness in the hallways, all rooms, kitchen and bathrooms. The mattresses were worn-down, torn apart, bed linen was missing on some of the beds, and wardrobes were worn-down as well, tables and chairs were dirty and broken, walls were dirty; food was stored on the floor and on chairs. The Ombudsman concluded that the conditions for preparing food were not ensured; the kitchen appliances were filthy and worn-down and some of them were not even working; drains were clogged, pots and dishes were dirty and worn" (pp. 114- 115)"

Daarenboven is de toegang tot een objectieve asielprocedure problematisch: "In the Regional Centres of Timisoara and Râdăuți, Giurgiu it has been reported that there are not enough interpreters available for the main nationalities of asylum seekers: (...) Giurgiu: There is still a lack of interpreters, especially for Farsi, Dhari and Pashto, according to the director of the centre" (pp. 38-40). In casu spreekt verzoeker Pashtou. Zoals blijkt uit het verslag zijn er echter maar weinig tolken voor deze taal in Roemenië. Naast het taalprobleem wordt in het verslag ook gewezen op de zeer slechte kwaliteit van de vertaling: "A number of problems regarding the quality of the interpretation and conduct of interpreters has been reported. Interpreters are not sufficiently trained and, therefore, they are not impartial. Related problems were also pointed out: • Some interpreters have private conversations with the asylum seeker and do not translate the conversation, or they express emotions ; • Asylum seekers complained about

an interpreter, 9 who made comments during the personal interview like: "more briefly, I do not have all day at your disposal", he selected the documents that the asylum seeker should present at IGI-DAI, and translated only a summary of what is written on the page and not the whole in the view (question and answer). Even though the asylum seekers wanted to be assisted by the legal counsellor during the interview, the interpreter told them that "the presence of the legal counsellor is not necessary because you will be granted a form of protection anyway. In *Somcuta Mare*, it was reported that interpreters are not professionally trained on asylum issues. An asylum seeker complained that the interpreter interfered with the interview and he was striking the table with his fist. The JRS representative reported that she attended an interview through video conference and she observed that the interpreter was relaying less than the asylum seeker was saying. In this case the transcription was sent via email. It was noted that the majority of asylum seekers complain that essential facts that they stated during the interview are not mentioned in the transcript. *Radau*: that their declarations were not relayed exactly or coherently. It was also reported that the Arabic translator is not relaying the exact message. It was reported that 2 asylum seekers, Somali nationals, had their interviews during the weekend, through videoconference and had no possibility to be assisted by the legal counsellor, who works only during the weekdays. They stated that their transcript was not read out to them by the interpreter" (p. 41). "In relation to problems with the quality of interpretation and conduct of interpreters, CNRR stated that in 2021, there were cases in which asylum seekers expressed concern about the interpretation. They claimed that the interpreters did not translate their answers exactly, or gave a different meaning to the statements in the interview. (...) According to the director of *Vasile Stolicu* there is no Code of Conduct for interpreters. After signing a contract with IGI-DAI a meeting is organised with the interpreters where they are explained the rules of collaboration with the institution and how to behave" (p. 42).

Wat de asielpprocedure zelf betreft, blijkt uit het AIDA-verslag dat asielaanvragen van mensen uit Afghanistan volgens een versnelde procedure worden behandeld (en afgewezen): "the number of asylum applications assessed in accelerated procedures in 2021 increased to 1,968 compared to 885 in 2020, and 315 in 2019. Asylum applications of Afghan nationals were also assessed in an accelerated procedure until August 2021"

Verzoeker loopt bovendien het risico mishandeld te worden in geval van terugkeer. De beschikbare documentatie bevestigt het bestaan van geweld: - US DAS, "2021 Country Reports on Human Rights Practices: Romania", p. 18, beschikbaar op:

https://www.state.gov/wpcontent/uploads/2022/03/313615_ROMANIA-2021-HUMANRIGHTS-REPORT.pdf: "According to media and NGOs, several incidents of harassment, discrimination, abuses against refugees and migrants, pushbacks, and deviations from asylum procedures at border areas occurred throughout the year, although most incidents were not reported because of fear, lack of information, inadequate support services, and inefficient redress mechanisms. In February the NGO LOGS (Group for Social Initiatives, an organization that aided asylum seekers in the city of Timisoara) documented several alleged acts of violence by police against asylum seekers. According to testimonials from several asylum seekers, members of the border police and local police destroyed their phones, took their money, or used excessive force against them. The Amsterdam-based organization Lighthouse Reports and the 10 Border Violence Monitoring Network reported that several cases of violent pushback of migrants or refugees by authorities occurred throughout the year at the country's border with Serbia". - Infos Migrants, "L'histoire d'Ahmad : "Les Roumains savent que personne ne veut rester ici", 28 februari 2020, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/fr/post/22739/lhistoire-dahmad-les-roumainssavent-que-personne-ne-veut-rester-ici> : La police roumaine m'a interpellé plusieurs fois alors que je tentais de passer la frontière hongroise. Ils m'ont mis en prison pour une nuit avant de m'emmener à une sorte de bureau pour l'immigration. Ils y ont pris mes données biométriques. La police a cassé mon téléphone portable et pris l'argent que j'avais sur moi. Les policiers m'ont aussi frappé à la tête aux bras. Je vous ai envoyé des vidéos pour que vous puissiez voir vous-même à quel point la vie est difficile en Roumanie pour les réfugiés et les migrants. Nous sommes dans un camp ouvert mais nous n'avons pas le droit de travailler. Ils ne nous donnent rien à manger et pas d'argent. Là où je vis à Bucarest, il y a peut-être 400 ou 500 personnes dans un bâtiment de quatre étages. Récemment, il n'y n'avait plus d'eau chaude. C'était très sale, c'était horrible. Ce n'est pas fait pour des êtres humains. Il y fait très froid". - Human Rights Committee, « Concluding observations on the fifth periodic report of Romania », 11 december 2017 (beschikbaar op https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/ROU/CO/5&Lang=Fr) : "13. The Committee is concerned about allegations of racially motivated incidents against the Roma population and allegations of police abuse amounting to ill treatment, especially targeted against Roma (arts. 7 and 20). 14. The State party should strengthen measures to prevent racially motivated attacks against the Roma population and to ensure that the alleged attacks are thoroughly investigated, that perpetrators are prosecuted and, if convicted, punished with appropriate sanctions, and that victims have access to adequate compensation". - US Department of State, "Romania 2019 - Human Rights Report"

(beschikbaar op: <https://www.state.gov/wpcontent/uploads/2020/03/ROMANIA-2019-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>) : "The constitution and law prohibit such practices, but there were reports from nongovernmental organizations (NGOs) and media that police and gendarmes mistreated and abused prisoners, pretrial detainees, Roma, and other vulnerable persons, including homeless persons, women, sex workers, and substance abusers, primarily with excessive force, including beatings. (...) Police officers were frequently exonerated in cases of alleged beatings and other cruel, inhuman, or degrading treatment. A widespread perception of police corruption and inefficiency contributed to citizens' lack of respect for police. Low salaries also contributed to making individual law enforcement officials susceptible to bribery, (p. 3) (...) Abuse of Migrants, Refugees, and Stateless Persons: According to UNHCR, several incidents of harassment, discrimination, and crimes against refugees and migrants were reported throughout the year in Bucharest and other parts of the country, although most incidents were not reported because of fear, lack of information, inadequate support services, and inefficient redress mechanisms". (p. 15) Do beschikbare documentatie bevestigt dat er geen effectief onderzoek wordt gedaan naar gevallen van politiegeweld: "27. The Committee is concerned about the high 11 number of reports of abuse and ill-treatment of persons deprived of their liberty, allegations of police brutality, especially against Roma, and the reported lack of investigation of those allegations (art. 7; . 28. The State party should urgently strengthen its efforts to take measures to prevent acts of torture and ill-treatment, especially against Roma. The State party should ensure that allegations of torture or ill-treatment are promptly and impartially investigated, that those responsible are prosecuted and, if convicted, punished with appropriate sanctions, and that victims have access to effective remedies. It should also establish an independent and effective complaints mechanism on ill-treatment with regard to police abuse. (...) 39. The Committee is concerned about reports of undue attacks on the independence of the judiciary by public officials and the media and the reported politicization of the public prosecutor's office. It is also concerned about reports of practical difficulties in obtaining effective legal assistance and representation during pretrial proceedings (art. 14). 40. The State party should continue its efforts to ensure and protect the full independence and impartiality of the judiciary and guarantee that it can carry out its judicial functions without any form of pressure or interference. The State party should also take measures to protect the prosecution against any undue interference and ensure that lawyers are able to effectively represent detainees in pretrial proceedings" (Human Rights Committee, « Concluding observations on the fifth periodic report of Romania », 11 december 2017, beschikbaar op https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/ROU/CO/5&Lang=Fr).

3. In onderhavig geval is verzoeker een jonge Afghaanse man die op de vlucht is als vluchteling. Hij wordt evenwel door de Belgische autoriteiten naar Bulgarije verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Roemenië zoals hierboven weergegeven kan worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om gerepatriëerd te worden naar Afghanistan.

Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Afghaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Bovendien zal verzoeker in Roemenië worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling zoals uit bovenstaande rapporten blijkt.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Roemenië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Roemenië verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan.

Verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, gebrek aan vitale levensmiddelen en primaire levensbehoeften, gebrek aan gezondheidszorg, gebrek aan mogelijkheid tot werken;
- (ii) geen toegang tot een tolk terwijl dit cruciaal is voor zijn asielprocedure. Verzoeker praat immers Afghaans.
- (iii) geen passende accommodatie voor Afghaanse asielzoekers;
- (iv) inadequate levensstandaard;
- (v) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;
- (vi) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag.
- (vii) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, hoog risico van detentie in inadequate detentieomstandigheden;
- (viii) een verwijdering naar Afghanistan voordat de asielmotieven worden onderzocht,

(ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door de Roemeense Politiediensten.

(x) schending van het non-refoulement verbod;

(xi) het voorwerp uitmaken van push-backs.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Bulgarije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Roemenië te verwijzen. Indien België verzoeker naar Roemenië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar hieromtrent geen enkele toelichting geeft, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° (...)

2° (...), of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(....)”

Artikel 18 1 (d) van de Dublin III-verordening stelt vervolgens dat:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

...

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Conform deze bepalingen is Roemenië inderdaad verplicht het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te behandelen. Het blijkt immers dat een overnameverzoek gesteld werd aan de Roemeense autoriteiten welke hier positief op antwoordden. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker voorheen ook een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Duitse autoriteiten.

Uit het administratief dossier blijkt aldus dat Roemenië de bevoegde lidstaat is.

Verzoeker betwist trouwens ook nergens dat Roemenië inderdaad principieel de lidstaat is welke dient te oordelen over het verzoek om internationale bescherming. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker reeds eerder door de Belgische autoriteiten werd overgedragen aan Roemenië.

Verzoeker verzet zich echter tegen de overdracht naar Roemenië omdat hij van oordeel is dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen in Roemenië systeemfouten bevatten die resulteren in een onmenselijke en vernederende behandeling.

Artikel 3.2 van de Dublin III-verordening bepaalt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17,1 eerste lid van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.” Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten.

Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III- verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De betwisting komt in se neer op de vraag of de algemene situatie in Roemenië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest en

of de verwerende partij dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Gelet op wat er in de uitgebreide bijlage 26quater kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië m.i.v. Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker anderzijds.

Meer bepaald blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Roemenië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Zij steunde zich bij haar beoordeling hoofdzakelijk op het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report: Romania – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2023 werd gepubliceerd" (hierna: het AIDA-rapport).

Zoals gezegd is het op grond van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening niet mogelijk om de verzoeker over te dragen aan Roemenië als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In het in de bestreden akte aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het EU-Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van voormeld artikel, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De kernpunten van de bestreden akte zijn de volgende:

- het verzoek om internationale bescherming in Roemenië werd finaal afgewezen. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule;
- mogelijkheid tot het indienen van een volgend verzoek;
- als Dublin-terugkeerder kan zij rekenen op opvang, toegang tot de asielprocedure en medische gezondheidszorg waarover in het algemeen kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt, maar waarbij geen sprake is van systemische disfuncties;
- verzoeker toont niet aan een precair medisch profiel te hebben.

In eerste instantie stelt verzoeker *"dat er systemische tekortkomingen in het kader van de Dublin procedure zijn waardoor hij zijn rechten tot internationale bescherming als gedublineerde niet kan laten gelden"*. Verzoeker laat geheel na toe te lichten wat hij hiermee bedoelt. Ook ter zitting blijft de advocaat van verzoeker in gebreke om dit punt toe te lichten. Ter zitting wordt enkel gesteld dat verzoeker al drie keer een negatieve beslissing heeft gekregen en dat er een gevaar op refolement dreigt. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het illustratief weergeven van een Engelstalig citaat uit het AIDA-rapport betreffende de Dublin-terugkeerders zonder enige vertaling en zonder de geciteerde informatie ook maar enigerlei op zijn concrete situatie te betrekken.

Het citaat waarnaar verzoeker verwijst heeft het over de situatie van Dublin-terugkeerders in het algemeen. Om een zeker oordeel te kunnen vormen is het vooreerst van belang te weten in welke situatie verzoeker zich bevindt. Zoals hiervoor reeds gesteld onderneemt verzoeker niet de minste moeite om zijn situatie toe te lichten.

De bestreden beslissing motiveert:

"De Roemeense instanties stemden op 08.06.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens

de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming van de Roemeense instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Roemenië ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Roemeense instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Als een persoon die in het kader van de Dublinprocedure aan Roemenië wordt overgedragen reeds een interview had in Roemenië, een negatieve beslissing kreeg in de administratieve fase van de procedure en niet in beroep ging, wordt de procedure niet voortgezet. Personen in deze situatie kunnen een volgend verzoek indienen. Als een persoon nog geen gehoor had, wordt de procedure voortgezet (blz. 59)."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij al drie keer een negatieve beslissing kreeg in Roemenië aangaande zijn verzoek om internationale bescherming. Ter staving van zijn betoog legde hij niet-vertaalde documenten neer die betrekking hebben op zijn asielprocedure in Roemenië. Uit het terugname-akkoord van Roemenië blijkt dat deze verduidelijkt dat verzoeker op 1 september 2022 werd overgedragen aan Roemenië, dat zijn verzoek om internationale bescherming op 14 oktober 2022 werd verworpen, dat verzoeker beroep indiende tegen deze beslissing en dat dit beroep op 3 mei 2023 werd verworpen. Aldus werd zijn verzoek om internationale bescherming definitief verworpen. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds werden onderzocht, alsook dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien reikt de verzoeker geen enkel element aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zijn verzoek om internationale bescherming niet om een objectieve en correcte manier werd beoordeeld. De verzoeker verklaarde naar aanleiding van zijn Dublin-verhoor dat de procedure stroef verliep, maar voorts gaf hij geen enkele toelichting. Op dit punt is het dus geheel onduidelijk wat hiermee bedoeld wordt. Ter terechtzitting benadrukt de advocaat van verzoeker dat hiermee geduid wordt op het probleem van de tolken. De grief aangaande de tolken wordt hieronder verder besproken.

Uit de eigen verklaring van verzoeker blijkt dus dat hij zeker toegang heeft gehad tot de asielprocedure en zijn rechten heeft kunnen laten gelden. Dit tot driemaal toe en zonder dat er sprake was van refoulement. Na de negatieve beslissingen is verzoeker steeds uit eigen beweging vertrokken.

Hoe dan ook blijkt uit het geciteerde AIDA-rapport dat verzoeker, indien gewenst nog steeds een navolgend verzoek kan indienen voor zover hij zich zou kunnen beroepen op nieuwe elementen.

Door enkel te citeren uit het AIDA-rapport, zonder verdere toelichting aangaande de wijze waarop hij volgens hem zijn rechten tot internationale bescherming niet kan laten gelden, maakt verzoeker prima facie niet aannemelijk dat er systematische tekortkomingen zijn in de Dublin-procedure of dat de Roemeense autoriteiten het non-refoulementbeginsel niet respecteren. Het citaat dat hij citeert om aan te geven dat Roemenië het non-refoulementbeginsel niet respecteert heeft betrekking op pushbacks aan de grens en geenszins op de situatie van asielzoekers die uitgeprocedeerd zijn.

De Raad ontkent niet dat op grond van de door verzoeker aangehaalde informatie, bezwaarlijk kan worden ontkend dat er zich in Roemenië een groot probleem stelt wat betreft de toegang tot het grondgebied aan de grens voor verzoekers van internationale bescherming aangezien de grenspolitie jaarlijks duizenden mensen de toegang tot het grondgebied heeft ontzegd en er ook zeer veel collectieve uitwijzingen naar Servië op basis van een terugnameakkoord hebben plaats gevonden, van personen die vanuit Servië op illegale wijze de grens met Roemenië hebben overgestoken. Echter, kan

thans prima facie niet redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker de toegang tot het Roemeense grondgebied zal worden ontzegd, nu de Roemeense autoriteiten op 8 juni 2023 uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname op grond van artikel 18 1, d van de Dublin III-verordening. Verzoeker bevindt zich dan ook niet langer in de situatie van een verzoeker van internationale bescherming die op eigen kracht en illegale wijze toegang wil verkrijgen tot het Roemeense grondgebied, doch wel van een gecontroleerde overdracht waarvoor de Roemeense bevoegde autoriteiten op voorhand toestemming gaven. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met het geweld door de grenspolitie dat wordt gebruikt tegen verzoekers van internationale bescherming die op illegale wijze Roemenië trachten binnen te komen, dat verzoeker ook aanhaalt in zijn verzoekschrift en dat uitvoerig wordt gerapporteerd. De Raad is prima facie niet overtuigd van het feit dat verzoeker, die op gecontroleerde wijze naar Roemenië zal worden overgedragen met hun uitdrukkelijke instemming, het reëel risico loopt het voorwerp van mishandelingen door de grenspolitie uit te maken.

Verzoeker gaat vervolgens nader in op de onhygiënische en aftandse opvangcentra in Roemenië en bepaalde problemen inzake de toegang tot de rechtshulp voor verzoekers om internationale bescherming.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangekaarte problematiek van hygiëne in de opvangcentra, motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

“Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangvoorzieningen vanaf het moment dat zij te kennen geven dat zij een verzoek om internationale bescherming willen indienen, en tot het einde van de procedure en het verblijfsrecht van de betrokkene (blz. 88). De opvangvoorzieningen omvatten opvang in een opvangcentrum, een financiële vergoeding voor eten en kleding, en zakgeld (blz. 89). Roemenië beschikt over zes opvangcentra met in totaal 1100 opvangplaatsen. De meeste verzoekers worden ondergebracht in regionale centra voor opvang en procedures voor asielzoekers, die worden beheerd door het IGI-DAI. Volgens het AIDA rapport hebben er zich nog geen situaties voorgedaan waarbij een persoon geen opvangplaats kreeg door capaciteitsgebrek in de centra (blz. 97). De omstandigheden in de regionale opvangcentra worden gemonitord door onder meer de ombudsman, die de centra regelmatig bezoekt. Er vinden renovatiewerkzaamheden plaats in de opvangcentra en er worden geen ernstige tekortkomingen gemeld wat de opvangomstandigheden in de zes opvangcentra betreft (blz. 98-100). Verzoekers beschikken in ieder centrum over de mogelijkheid om zelf te koken en moeten volgens een beurtrol instaan voor het poetsen van hun kamer, de keuken en de badkamers (blz. 101). We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Roemenië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Roemeense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.”

De situatie die de verzoeker aanhaalt, wordt bevestigd in het AIDA-rapport en wordt ook erkend door de verwerende partij. Echter, er blijkt eveneens uit deze informatie dat de Roemeense overheid inspanningen levert om het probleem aan te pakken. Zo is er sprake van schilder- en renovatiewerken (p. 106-107). Verder worden ook schoonmaakmiddelen voorzien die de bewoners kunnen gebruiken en blijkt dat in 2018 een duidelijke verbetering in de hygiënische omstandigheden kon vastgesteld worden (p. 108). Hoewel in 2020 opnieuw sprake was van een verslechterde hygiënische omgeving, lag dit aan een verhoogde instroom en het gegeven dat de bewoners hun kamers en gemeenschappelijke ruimtes niet onderhielden. Wat betreft de bedwantsen blijkt dat maatregelen getroffen worden zoals desinfectie en het voorzien van de bewoners van verdelgingsmateriaal (p. 108). Verder in het rapport wordt eveneens melding gemaakt van herstellings- en renovatiewerken (p. 109). Nu niet blijkt dat de hygiënische toestand in de opvangcentra louter toe te schrijven is aan de overheid maar ook de bewoners een verantwoordelijkheid dragen om de centra proper te houden en verder blijkt dat de overheid ook maatregelen neemt om de hygiëne in de centra naar een beter niveau te tillen meent de Raad dat niet blijkt dat de hygiënische situatie in de opvangcentra als een systeemfout kan worden beschouwd.

Verzoeker brengt met zijn summier betoog geen concrete of behoorlijk onderbouwde elementen aan die deze motieven kunnen weerleggen en waaruit kan blijken dat de drempel van artikel 3 van het EVRM zou zijn overschreden. Door in haar middel louter bepaalde aandachtspunten uit het AIDA-rapport te herhalen, toont verzoeker niet aan dat de punctuele problemen in bepaalde Roemeense opvangcentra

zouden oplopen tot “*zeer verregaande materiële deprivatie*” zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Vervolgens gaat verzoeker in op de toegang tot een objectieve asielprocedure en meer bepaald de problematiek van de tolken. Zo onderlijnt verzoeker dat hij zelf Pasthou spreekt en er in Roemenië weinig tolken zijn voor die taal. Hij citeert hiervoor terug uit het AIDA-rapport. Echter, uit het AIDA-rapport waaruit verzoeker citeert blijkt dat de informatie die verzoeker aanhaalt niet volledig weergegeven wordt. Zo wordt de laatste zin van het citaat dat door verzoeker wordt weergegeven gevolgd door: “*However, for these languages they were using the interpreters from Bucharest. (p. 40)*”. Er blijkt aldus veeleer dat verzoeker een partiële lezing heeft gedaan van het rapport op dit punt en dat het probleem in Giurgiu wordt verholpen met tolken van de centra in Boekarest.

Wat betreft de aangehaalde problemen inzake de kwaliteit van de tolken, citeert verzoeker opnieuw op zeer algemene wijze uit het AIDA-rapport, zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. Uit de geciteerde informatie blijkt dat sommige tolken private conversaties hebben met de verzoekers en die conversaties niet vertalen of emoties uitdrukken. Andere verzoekers kloegen over een tolk die ongepaste opmerkingen gaf zoals dat hij niet de hele dag ter beschikking had, zelf selecteerde welke documenten een verzoeker zou moeten voorleggen, enkel een samenvatting vertaalde en aan een verzoeker die juridische bijstand wou, eenvoudigweg zei dat dat niet nodig was aangezien hij sowieso een vorm van bescherming zou krijgen. Ook al is de attitude van de voornoemde tolk onaanvaardbaar, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een getuigenis betreft over een bepaalde tolk. Dat voor het overige ook is vastgesteld dat andere tolken private conversaties voeren, die niet worden vertaald of emoties uitdrukken, is onwenselijk maar de Raad is van oordeel dat prima facie dergelijk gedrag ook mogelijk in België voorkomt. Waar de informatie ook nog wijst op problemen in de centra van Somcuta Mare en Radauti, blijkt dat wat dit laatste centrum betreft de problemen zich stelden met de onbeschikbaarheid van een Somalische tolk wanneer vereist, doch dit is in casu niet relevant. Want betreft het aangehaalde probleem in het eerste centrum, gaat het wederom om het zich niet professioneel opstellen van een specifieke tolk. Uit het voorgaande kan de Raad prima facie niet aannemen dat de problematiek van de tolken dermate groot is dat van systeemfouten in de Roemeense procedure kan worden gesproken. Bovendien heeft verzoeker op geen enkel moment naar aanleiding van zijn Dublin-verhoor verklaard dat er problemen waren met de tolken.

In een volgend onderdeel haalt verzoeker aan dat de verzoeken van internationale bescherming van Afghanen worden behandeld en afgewezen in de versnelde procedure. Hij geeft de cijfers dat het aantal verzoeken behandeld in de versnelde procedure in 2021 steeg tot 1968, in vergelijking met 885 in 2020 en 315 in 2019. Ook Afgaanse verzoeken om internationale bescherming werden in die procedure behandeld, tot augustus 2021. Uit p. 12 van het AIDA-rapport blijkt evenwel dat deze genoemde cijfers algemene cijfers zijn, en dus niet alleen van Afgaanse verzoekers en uit het citaat zelf blijkt dat die versnelde behandeling is gestopt in augustus 2021. Het is een algemeen bekend feit dat in de zomer van 2021 de Taliban in Afghanistan terug de macht overnam en dat dit voor vele Afghanen een verslechtering van de situatie in hun herkomstland betekent. Bijkomend stelt de Raad ook vast in het AIDA-verslag in het hoofdstuk over de volgende verzoeken dat de toegang tot een nieuwe procedure volgens de Roemeense vreemdelingenwet wordt gegarandeerd: “indien sinds het einde van de vorige procedure er politieke, sociale, militaire of legislatieve veranderingen in het herkomstland zijn geweest, die hoogstwaarschijnlijk ernstige gevolgen hebben voor de verzoeker” (eigen vertaling p. 88). Verder blijkt uit p. 90 in concreto dat waar specifiek wordt gesproken over Afgaanse volgende verzoeken, die allemaal ontvankelijk werden verklaard. Op basis van het voorgaande, is de Raad prima facie niet overtuigd dat verzoeker in geval van overdracht naar Roemenië nog in een versnelde procedure zal terechtkomen.

Tot slot verwijst verzoeker naar het gevaar op mishandeling. De Raad is prima facie niet overtuigd van het feit dat verzoeker, die op gecontroleerde wijze naar Roemenië zal worden overgedragen met hun uitdrukkelijke instemming, het reëel risico loopt het voorwerp te worden van mishandelingen. De gemachtigde motiveert dienaangaande niet op onredelijke wijze dat in hoofd van verzoeker geen risico bestaat op persoonlijke blootstelling aan mishandeling of teruggrijping door de politie op de grens in het geval van een overdracht met een Dublin laissez-passer. Verder blijkt ook dat verschillende citaten die verzoeker weergeeft uit het rapport van het Human Rights Committee, specifiek betrekking hebben op geweld tegen Roma. Ook al is dit geweld verwerpelijk, is dit in casu niet relevant voor verzoeker als Afgaan.

Tot slot stelt verzoeker dat Roemenië slechts een klein percentage erkenningen heeft.

Het feit dat het percentage van vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus verleend wordt, in verschillende lidstaten verschillend is, toont niet aan dat de Roemeense autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen.

De Raad concludeert dat niet blijkt dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Roemenië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Roemenië. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging prima facie niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3, lid 2 of artikel 17.1. van de Dublin III-verordening alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aannemelijk.

Het middel is niet ernstig.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU